

Mẫu chuyện về Hồ Chí Minh

CÁC CHÚ CÓ LẠNH KHÔNG

Mùa xuân năm 1969 - mùa xuân cuối cùng trong cuộc đời Bác Hồ, chúng tôi được vào thăm Bác tại vườn hoa Phủ Chủ tịch, trong căn nhà đơn sơ, giản dị. Cảm tưởng của tôi là không phải đến với một vị Chủ tịch, vị lãnh tụ vĩ đại mà đến với người Cha thân yêu, với người anh Cả trong gia đình lớn. Ngay từ phút đầu, chúng tôi ngồi quây quần bên Bác, trong không khí ấm áp, thân tình. Đồng chí Thủ tướng Phạm Văn Đồng cũng đến với chúng tôi.

Bác thăm hỏi từng người một và mời chúng tôi ăn hoa quả. Bác hỏi:

- Các chú thấy có lạnh không?
- Thưa Bác, không ạ.

Đối với chúng tôi, tháng Giêng ở Việt Nam quả là không lạnh, Bác nói:

- Không lạnh nhưng rất nguy hiểm.

Nói xong, Bác cởi chiếc khăn quàng trên cổ và quàng cho đồng chí Mác Đêphorin, Chủ tịch Ủy ban Việt Nam hôm ấy đang húng hắng ho. Cử chỉ ấy làm chúng tôi ai nấy đều cảm động, bởi đó như tình cảm của một người cha đối với những đứa con từ phương xa về.

Chúng tôi sung sướng báo cáo với Người về phong trào đoàn kết ủng hộ Việt Nam ở Cộng hòa Dân chủ Đức và trao tặng Bác những món quà của nhân dân nước chúng tôi gửi biếu Bác. Điều rất lạ là sau hơn bốn chục năm trời - kể từ năm Bác qua hoạt động bên nước chúng tôi, Bác vẫn nói tiếng Đức một cách chính xác.

Suốt đời tôi, tôi sẽ trân trọng giữ trong lòng mình một kỷ niệm vô cùng quý báu, đó là bức chân dung mà chính Người đã ký tặng tôi trong lần gặp ấy. Và bên tai tôi lại văng vẳng những tiếng hô "Hồ, Hồ, Hồ Chí Minh" của thanh niên khắp năm châu trong những ngày Đại hội liên hoan vừa qua ở Béclin. Nghĩ đến Bác Hồ, nghĩ đến Việt Nam, tôi càng thấy phải cống hiến nhiều hơn nữa cho Việt Nam và chính vì vậy mà tôi cảm thấy cuộc đời mình đang sống có ý nghĩa biết bao!

(Villxanbao - chiến sĩ chống phát xít Đức)

(Trích "Bác Hồ viên ngọc quý của mọi thời đại". Sách hiện đang sẵn sàng phục vụ tại Thư viện tỉnh Đồng Tháp. Phòng đọc: KAVL17.8376, Phòng mượn: MEVV16.5052 - 5053)